

HỒI THỨ SÁU MƯỜI BẢY

KIẾM MA ĐỘC CÔ

Chỉ nghe "toang" một tiếng nhẹ, trường kiếm trên tay Tiểu long Nữ đã bị tuột khỏi tay, rồi tiếp theo nghe một tiếng "rắc" ở trên không, thanh kiếm bị gạt mạnh, gãy làm đôi.

Pháp Vương phấn khởi vô cùng thấy vòng Kim Luân đạt được kết quả. Kế đó, lão thừa thắng vung luôn vòng Kim luân, Tiểu Long Nữ hết hồn, vội giữ vững tâm thần, chém trả lại ba nhát, nhưng bây giờ chỉ còn có một thanh kiếm, nên võ công kém hẳn bọn Pháp Vương. Bốn người trong bọn Pháp Vương được dịp thắng, liền múa tung bốn thứ binh khí tấn công mạnh như vũ bão. Tiểu Long Nữ vẫn mỉm cười. Bây giờ không muốn cố sức vùng vẫy nữa, thoáng mắt nhìn thấy ngoài xa chừng ba trượng có một khóm hoa hường nép mình ẩn bên cây tùng, cành hoa mềm mại xinh tươi. Bất giác, khiến nàng nhớ lại việc đã từng luyện "Ngọc nữ tâm kinh" cùng với Dương Qua ở bên khóm hoa ấy, lòng nàng tự nhủ:

- Mình đã không thể gặp Dương Qua, vậy thì trước giờ chết lòng mình nghĩ đến chàng cũng mãi nguyện rồi! Sắc mặt nàng trở nên dịu hòa, đắm chìm trong cõi mơ.

Bọn Kim Luân Pháp Vương đang bủa vây tứ phía, vốn có thể đánh bại nàng ngay, nhưng bỗng nhiên thấy đáng diệu của nàng quá lạ đời, mơ màng tựa hồ như quên mình đang chiến đấu, làm cho ai nấy đều kinh ngạc, thậm lo sợ nàng giỏi trò thuật gì đó, nên bốn thứ binh khí giờ lên nửa chừng đều dừng lại không dám giáng xuống. Bốn người đứng tần ngần một hồi rồi thiết xà của Ni ma Tinh bỗng đánh vụt ra trước. Bất thành linh thoáng qua sau lưng Tiểu long Nữ một bóng người vung kiếm chém tới. Ní ma Tinh vội kéo thiết xà về đỡ, nhưng gạt hụt, thì rõ bóng người đó là Doãn chí Bình vọt tới trước mặt Tiểu long Nữ, rồi trao vào tay trái nàng một thanh trường kiếm. Trong lúc Tiểu Long Nữ đang điềm nhiên gác hẳn trận chiến đấu ra ngoài lý trí nên chỉ thờ ơ cầm thêm một thanh kiếm nữa rồi đứng ngẩn người.

Bọn Pháp Vương đứng ngoài bỗng thấy Doãn chí Bình xen vào trận chiến để giúp cho Tiểu Long Nữ, không khác nào lừa dê vào hang cọp Ni ma Tinh vội kêu lên:

- Thằng này buồn chuyện gì mà vào đây tự vẫn hả?

Kim Luân Pháp Vương nhìn thân pháp đã biết võ công của Doãn chí Bình chỉ ở hạng tầm thường thôi, nên không nỡ giết hại chàng, chỉ dùng tay trái đẩy nhẹ vào vai một cái, cho gã tránh một bên, để đánh mạnh chiếc vòng bên tay mặt về phía Tiểu Long Nữ. Doãn chí Bình thấy thế nguy như vậy, mà nàng vẫn thần thờ như mất cả hồn, trong lòng hết sức lo sợ nàng bị chiếc vòng đánh chết nên chàng không màng nguy hiểm, vội lao mình tới, dùng lưng chặn ngay chiếc vòng lợi hại của Pháp Vương, còn miệng thì hô lớn:

- Long cô nương! Phải coi chừng!

Sức mạnh của chiếc vòng vút tới như vũ bão, đánh mạnh vào lưng Doãn chí Bình nghe một tiếng "bùng" lập tức chàng ngã chúi xuống mặt đất phía trước mặt Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ vừa nhận thấy thanh kiếm của Doãn chí Bình mà vẫn đứng yên như kẻ mất hồn, cơ thể của Doãn chí Bình vừa ngã tới đụng vào mũi kiếm nòng, ngực chàng lập tức bị đâm lủng.

Tiểu Long Nữ bấy giờ mới giật mình tỉnh ngộ, biết ra Doãn chí Bình liều mạng với mình, thấy lưng chàng bị vòng Kim luân đập vào đồng thời trước ngực bị trường kiếm đâm thủng, đều là những vết thương nguy hại. Trong một phút, lòng oán hận của nàng tiêu tan, mà hóa thành thương hại, nên dịu dàng nói:

- Sao ông lại khổ tâm như vậy?

Trong lúc gần chết bỗng nghe được lời dịu dàng thương xót, Doãn chí Bình cảm thấy lòng mãn nguyện vô cùng, nên trăng trối:

- Long cô nương! Tôi có lỗi với cô, tôi thật đáng chết, bây giờ cô đã tha thứ cho tôi chứ?

Tiểu Long Nữ giật mình liền nhớ lại những lời hấn nói với Triệu chí Kính, ý niệm ấy bỗng thoáng qua đầu óc nàng.

- Thâm tình của Dương Qua như bể cả, quyết không phụ mình. Sở dĩ chàng kết hôn với Quách cô nương là để xa lánh mình, chắc chàng đã biết mình bị tên khốn kiếp này làm ô nhục.

Tâm địa nàng vốn rất đơn thuần, thơ ngây nên đuổi mãi theo Doãn chí Bình và Triệu chí Kính nhưng không hề nghĩ tới việc này, bây giờ bỗng được Chí Bình nhắc lại, làm sự thương hại liền đổi sang oán hận. Cơ tức tối lại còn tăng gấp bội khi trước. Nàng cắn chặt răng, lập tức đưa tay đâm thẳng nhát kiếm vào ngực Doãn chí Bình.

Nhưng vì xưa nay nàng chưa giết người, tuy oán hận tràn hông, mà mũi kiếm vừa tới ngực hấn thì ngừng lại không còn can đảm đâm xuống luôn.

Khuu xứ Cơ đứng ở một bên thấy học trò yêu quý của lão sắp mất mạng, lòng đau như cắt, khổ vì việc xảy ra quá đột ngột, không kịp tiếp cứu. Nhát kiếm thứ nhất của Tiểu long Nữ đâm đã trúng, hấn còn có thể cho là Kim luân Pháp Vương gây nên, nhưng nhát thứ hai chứng tỏ là nàng cố ý. Nhưng lão không hề biết sự bí ẩn giữa hai người nên hơn nửa năm nay trong lòng nghĩ kế để phá vỡ thuật của Tiểu long Nữ, nhất là trong một tháng nay lại còn chuyên tâm lo về việc trả thù nàng. Khi lão đã cho Tiểu Long Nữ là cường địch của Toàn Chân giáo, thì lại không ngờ Doãn chí Bình đã xả thân cứu nàng, mà nàng lại còn vung kiếm toan đâm người đã cứu mạng mình. Lão liền tung mình nhảy tới, tay trái chộp thanh kiếm của Tiểu long Nữ, tay phải thì tống vào mặt nàng. Võ công Khuu xứ Cơ đứng nhất trong Toàn Chân thất tử, lại trên mấy mươi năm rèn luyện nên

càng tinh nhuệ. Bây giờ trong lúc cấp bách, chưởng lực ông ta tống ra, lại thêm hùng hậu hơn. Khuu xú Cơ vừa chộp lấy thanh kiếm, thì Tiểu long Nữ đã quá lệ làng phóng kiếm sang một bên, và né tránh khỏi quả đấm trên mặt. Nàng vội chộp lại thanh kiếm và chích thẳng vào ngực Khuu xú Cơ cũng trong lúc ấy, Doãn chí Bình hét to lên một, tiếng rôi lăn dưới đất, máu tươi trong vết thương vọt ra lai láng. Tay trái Tiểu long Nữ chỉ vào bụng Khuu xú Cơ dùng thuật "Song kiếm hợp bích" oai lực tăng lên. Võ công Khuu xú Cơ tuy tinh, nhưng chỉ trong vài hiệp, tay chân đã bối rối, không thể chống đỡ nổi. Bọn Vương xú Nhất thấy tình thế quá nguy, bèn hè nhau tới tiếp viện, vô tình làm cho Kim Luân Pháp Vương rơi ra ngoài vòng chiến địa. Bọn Pháp Vương thấy Tiểu long Nữ lại đánh với Toàn Chân ngũ tử, lấy làm kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Như thế này là có ích cho mình! Cho họ tàn sát lẫn nhau, chờ đến lúc Toàn Chân ngũ tử thắng được Tiểu long Nữ, rồi rảnh hãy bước vào đoạt thành quả chiến cuộc.

Cao thủ thí võ, mỗi một thế đều thập phần nguy hiểm, nhưng khi đã lỡ ra tay rồi, không lẽ chịu nhịn cừ địch trước mặt mọi người?

Toàn Chân ngũ tử đều tay trắng nhập trận gặp phải đôi kiếm thần diệu của Tiểu long Nữ nên bài "Bách xuyên hội hải" đã rèn luyện cả tháng nay cũng vô phương đem ra thi thố. Trong khoảnh khắc, trên mình Hách đại Thông và Lưu xú Huyền đều thọ thương, nhưng hai người mãi lo đến an nguy của đồng bọn, nên không chịu lui ra. Bọn đồ đệ Toàn Chân thấy các sư phụ đang ở trong thế nguy, đều thất thanh la lên. Lý chí Thường gọi:

- Hãy mau đem binh khí tới!

Bọn đệ tử mang binh khí đến nhưng không dám bén mảng tới gần, chỉ đứng ngoài ném từng thanh kiếm vào trận, thì lại bị Tiểu long Nữ dùng song kiếm đánh bật ra cả. Trước sau chúng ném vào đến mấy mươi thanh kiếm, mà năm vị đạo sĩ Toàn Chân không thể vớ được một thanh nào.

Bỗng nghe "keng" một tiếng, thanh kiếm tay trái Tiểu long Nữ chặt một thanh kiếm vừa bay tới. Vụt mạnh ra sau, Vương xú Nhất không kịp đề phòng, nên tay trái bị mũi kiếm văng trúng. Bấy giờ trong bốn ngũ tử đã có bốn người bị thương, sự thắng bại đã rõ.

Kim Luân Pháp Vương cười hà hà nói:

- Chư vị đạo huynh hãy lui ra! để bản tăng trị con bé này cho!

Vừa dứt lời, Pháp Vương khoát tay một cái, bước lên hai bước. Tiêu tương Tử, Ni Ma Tinh, Doãn khắc Tây đều múa binh khí tiến đến hợp sức. Bấy giờ cuộc ác chiến trở thành các cao thủ bao vây một mình Tiểu Long Nữ.

Bọn Pháp Vương vừa tiến vào, thì Toàn Chân ngũ tử liền thoát khỏi vòng song kiếm của Tiểu long Nữ. Năm người hô lớn một tiếng, đứng sắp thành một hàng thẳng vung

manh mười cánh tay ra, năm luồng sức mạnh hợp lại thành thuật "Bách xuyên nội hải" đánh một lượt vào bộn Kim Luân Pháp Vương. Đại lực của thế này quả nhiên kinh người.

Tiểu long Nữ thoáng thấy liền nghiêng mình nhảy tới sau lưng Ni ma Tinh. Nghe "âm" một tiếng, bụi bay mịt trời và thấy Ni ma Tinh lộn nhào trên mặt đất. Té ra đôi chân lão lùn đã mất, chỉ đi bằng một chiếc gậy, nên phần dưới không vững mà gặp phải luồng chưởng lực quá mạnh té xuống, chứ không phải trúng trọng thương. Lão lùn té xuống nhưng lập tức xoay mình nhảy lên chửi rủa âm âm, rồi tung thiết xà trượng đánh vào đầu Lưu xú Huyền một cái.

Bây giờ Doãn khắc Tây và Tiêu tương Tử cũng giúp sức Ni ma Tinh đánh Toàn Chân ngũ tử làm vang dội trời đất. Tiểu long Nữ thấy bộn Tiêu tương Tử đánh với phái Toàn Chân, nên thừa cơ toan thoát ra vòng vây. Kim Luân Pháp Vương xông tới cản lại, miệng kêu lên:

- Ni huynh, Tiêu huynh chúng ta phải đối phó với con này trước đã!

Bộn Ni ma Tinh đang lúc đánh hăng, nên không hề để ý đến lời của Pháp Vương, chỉ thấy thiết xà, thiết côn, kim long, đều vun vút tấn công vào bộn Toàn Chân ngũ tử. Cũng nhờ sự rối loạn ấy mà song kiếm vội tấn công Pháp Vương mấy thế. Pháp Vương bị đơn độc không địch nổi, vội thối lui lại mấy bước. Bỗng nhiên, Tiểu long Nữ la một tiếng thất thanh, nét mặt xanh như chàm, liền nghe "leng keng" hai tiếng, song kiếm trên tay đều rơi xuống, đôi mắt nàng chỉ đăm đăm nhìn về khóm hoa hường bên cạnh thanh tông, và luôn miệng kêu:

- Dương Qua, có phải chàng đến không?

Cũng trong lúc ấy, chiếc ngũ luân của Pháp Vương đánh vút vào mặt nàng, còn thế "Bách xuyên nội hải" của Toàn Chân ngũ tử thì từ sau công tới như xô núi đẩy thành.

Nguyên vì Toàn Chân đã chế ngự bộn Ni ma Tinh, nhưng bộn này quá mau lẹ, nhảy vọt về bên tả nên sức mạnh chưởng lực ép vào lưng Tiểu long Nữ. Nào ngờ nàng như người mất hồn, đỡ người ra, không hề tránh đỡ, sau lưng bị chưởng lực ép tới trước ngực bị ngũ luân ép lui. Một tấm thân yếu điệu diễm kiều đã bị hai luồng kinh công ép lại mà ánh mắt nàng vẫn đăm đăm nhìn về khóm hoa hường.

Trong giờ phút này, tâm tư nàng như đã gởi hết về cho Dương Qua rồi. Mọi người đều bị ánh mắt nàng thu hút, bất giác tất cả đều quay đầu nhìn về phía khóm hoa hường coi có gì lạ chăng? Vừa nhìn qua, thì thấy một bóng người bên cạnh tùng bay vút ra. Người này phóng mình bay vào giữa trận địa, vút thanh trường kiếm trên tay xuống đất, cúi xuống bồng Tiểu long Nữ lên. Chỉ trong nháy mắt người đó đã nhảy ra khỏi vòng vây, bước lại dưới bóng thanh tùng ngồi trên khóm hoa hường, ôm chặt Tiểu long Nữ. Người này chính là Dương Qua!

Tiểu long Nữ miệng vẫn nở những nụ cười như hoa, nhưng đôi khóe mắt ngấn lệ, và

thỏ thẻ:

- Anh Qua! Có phải chằng đây là mộng?

Dương Qua cúi đầu xuống đặt một cái hôn nồng nàn vào đôi má nàng, dịu dàng bảo:

- Cô đã bị thọ thương! Có nặng không?

Tiểu long Nữ bị hai đòn độc của chín cao thủ ép đánh, nhưng thấy Dương Qua lòng mừng rỡ nên không biết đau. Đến bây giờ, nàng cảm thấy đau rũ hết cả thân mình. Nàng quơ hai tay, bá chặt vào cổ Dương Qua, miệng thì thào:

- Tôi... Tôi!

Nhưng cơn đau và lòng xúc động làm cho nàng như nghẹn thở không nói được. Dương Qua thấy tình cảnh như vậy, chỉ mong được chịu đau thế cho nàng mới yên lòng, nên nhỏ nhẹ nói:

- Cô! Cô! Tại tôi đã đến chậm một bước?

Tiểu long Nữ lắc đầu:

- Không, chàng đến thật đúng lúc! Tôi ngờ kiếp này đã hết, hai ta không còn gặp nhau nữa.

Bỗng nhiên toàn thân nàng phát run lên cầm cập và hôn nàng như sắp lìa khỏi xác. Đôi tay nàng vói lấy cổ Dương Qua cũng buông thõng xuống, nàng như trần trối:

- Dương Qua! Hãy ôm chặt lấy em!

Nàng cảm thấy cánh tay trái của Dương Qua từ từ ôm chặt nàng vào lòng. Trong đầu nàng thoáng qua muôn ngàn ý nghĩ, hai hàng lệ từ từ lăn xuống, rơi trên đôi gò má trắng bệch. Tiểu long Nữ lại nói:

- Em muốn chàng ôm chặt lấy em cả hai tay!

Nhưng nàng thoáng nhìn, thấy tay áo phía tay mặt của chàng bị trống rỗng. Nàng lấy làm lạ gọi thất thanh:

- Qua ca, cánh tay mặt của chàng đâu rồi?

Dương Qua chỉ lắc đầu, nở một nụ cười chua chát nói nhỏ:

- Bây giờ cô cứ an tâm đừng lo cho tôi, hãy nhắm mắt dưỡng thần trí để tôi vận khí trợ lực vết thương cho.

Tiểu long Nữ liền nói:

- Không! Cánh tay mặt của chàng đâu rồi?

Nàng tuy lâm nguy, nhưng không hề lo sợ cho thân nàng tý nào, nhất định hỏi chàng tại sao mất tay. Chỉ vì trong tâm não nàng, đối với người thiếu niên tuấn tú này

quan trọng hơn mạng sống của nàng. Nàng cảm thấy cần phải dốc lòng săn sóc, lo lắng cho chàng, để khi nàng có chết di mới mãn nguyện! Tuy từ khi chung sống với nhau trong Cổ Mộ, sự yêu thương nhau đã phát lộ nhưng nàng lúc đó cũng chưa biết rõ là tình yêu, hai người săn sóc cho nhau và cứ cho đó là tình nghĩa giữa thầy trò, nhưng sự thật thì đôi nam nữ thiếu niên này, đã thương mến mê say nhau, mà không hay. Mãi đến khi xa nhau họ mới thấy tình yêu quá nặng nề. Hai người đều có ý định nếu không được sống để yêu nhau thì cùng nhau đồng chết.

Tiểu long Nữ cảm thấy cánh tay của Dương Qua quý hơn mạng sống của nàng, nên nàng nằng nặc muốn hỏi cho biết. Nàng đưa tay sờ nhẹ tay áo chàng thấy quả thật trống rỗng không cổ tay. Nàng quên hẳn đau đớn. Cảm xúc đầy tràn, nàng khẽ âu yếm hỏi:

- Thật đáng thương hại cho anh! Anh đã mất cánh tay tự bao giờ? Bây giờ còn đau không?

Dương Qua lắc đầu nói:

- Đã hết đau lâu rồi? Tôi chỉ cần cô luôn luôn ở bên mình, còn cánh tay có mất đi cũng chẳng quan hệ gì. Chỉ một cánh tay trái tôi cũng đủ để bế cô kia mà!

Tiểu long Nữ mỉm cười, cho chàng nói rất đúng! Được nằm êm ấm trong lòng chàng là nàng đã thấy mãn nguyện rồi. Nàng vốn chỉ muốn gặp chàng một lần trước khi nhắm mắt, nhưng bây giờ lại được chàng bồng trên tay thì sung sướng yêu đời vô cùng. Lúc này nàng rất sợ tử thần đưa nàng sang bên kia thế giới. Nàng lo sợ phải chia tay với Dương Qua yêu quý của nàng.

Kim Luân Pháp Vương, Tiêu tương Tử, Ni ma Tinh, Doãn khắc Tây, Toàn Chân ngũ tử và đám đồ đệ, cùng lũ võ sĩ Mông Cổ, ai nấy đều sững sốt không mở miệng nói một lời nào, chỉ đứng tần ngần ném mắt nhìn cặp nhân tình, đang âu yếm trước chiến địa. Trong khoảng thời gian đó, ai cũng không muốn động tới họ, mà họ cũng không hề để ý đến ai cả.

Thường lệ, tình nhân, hay vợ chồng, trong những lúc chuyện trò thân mật với nhau là tìm những nơi vắng người, nhưng trái lại, ở đây Dương Qua và Tiểu long Nữ lại chìm đắm trong bể tình giữa những ánh mắt náy lửa của mọi người. Họ xem mọi người như cây cỏ xung quanh họ. Đây thật là đôi nhân tình chưa từng thấy trên đời. Trước tình cảnh này mới thấy rõ tình yêu họ đã đến mức điên cuồng, không những công hầu khanh tướng, phú quý vinh hoa không màng tới mà cả đến sự chết chóc cũng xem nhẹ lơ lửng. Dương Qua và Tiểu long Nữ một khi đã không nghĩ tới cái chết, cái sống là gì, thì đừng nói chi đến chín vị cao thủ. Dầu có anh hùng khắp thiên hạ đến tấn công một lượt, thì họ cũng chỉ thế thôi. Vì họ đã không biết sợ cái chết nữa kia mà.

Lẽ cố nhiên, bọn Kim Luân Pháp Vương đâu có sợ hai người họ, mà chỉ vì trong lòng đang kinh ngạc đến cực độ. Mắt họ đã trông thấy Tiểu long

Nữ bị trọng thương, Dương Qua chỉ còn có một cánh tay, thì còn sức chiến đấu là

bao nhiêu. Nhưng trong lúc hai người khăng khít, ôm nhau, tỏ vẻ tự nhiên với một khí thế can đảm, làm cho người ngoài có ý thẹn thùng không dám đến gần.

Tiểu long Nữ chưa biết được sự thật, nên hỏi tiếp:

- Cánh tay chàng tại sao mất đi như vậy? Mau nói cho tôi nghe đi!

Dương Qua se sẽ cười gượng, nói:

- Bị người ta chặt mất rồi!

Tiểu long Nữ nhìn chàng với đôi mắt thảm thương quên hỏi đến người đã gây tai hại cho chàng. Nàng chỉ thấy sự bất hạnh thì ai là hung thủ cũng thế thôi. Lúc bấy giờ vết thương trong lưng và trước ngực nàng lại đau nhói lên kịch liệt, nên nàng cảm thấy không còn sống bao lâu nữa, vội thỏ thẻ:

- Dương Qua, em có một việc yêu cầu chàng.

Dương Qua đáp:

- Không lẽ cô quên lúc còn ở trong Cổ mộ, tôi đã hứa với cô rằng cô muốn làm việc gì tôi cũng phải làm cho vừa lòng cô kia mà.

Tiểu long Nữ thở dài nảo ruột nói:

- Đó là một lời hứa đã lâu rồi.

Dương Qua quả quyết nói:

- Nhưng bao giờ tôi cũng nhớ một lời hứa đó thôi.

Tiểu long Nữ héo hắt cười, nói nhỏ nhỏ:

- Tôi còn sống không bao lâu nữa. Tôi muốn chàng ở bên tôi cho đến lúc thở hơi cuối cùng. Chứ chàng đừng đi đến gần Quách Phù nhé!

Dương Qua vừa đau lòng vừa căm hận, nói:

- Dĩ nhiên tôi luôn luôn ở bên cô. Còn Quách cô nương đâu có liên hệ gì đến tôi?

Nét mặt Dương Qua xám lại, nghiến răng kèn kẹt nói:

- Cánh tay này chính đã bị con nhỏ chặt mất.

Nằm gọn trong lòng Dương Qua, Tiểu long Nữ giật mình kêu lên:

- Thế sao? Nó là hung thủ hả? Sao nó lại nhẫn tâm đến thế?

Nàng im lặng một hồi rồi nói tiếp:

- Không lẽ... Hay là tự chàng không thương yêu đến Quách cô nương?

Dương Qua nói:

- Chúng mình đối đãi với nhau như thế này, sao cô cứ có ý nghi ngờ tôi? Ngoài cô

ra xưa nay tôi chưa hề thương yêu một người nào khác! Hử! Cô còn nghi tôi với Quách cô nương...

Tiểu long Nữ nghe chàng nói chưa hết câu đã ngất xỉu trong lòng chàng. Cánh tay của Dương Qua sự thật là bị Quách Phù chặt mất...

* *

*

Một đêm kia hai người ở trong Quách phủ, có những lời qua tiếng lại gây gổ nhau. Đến khi Dương Qua bị chất độc Tình hoa hành hung, nên nằm mê trên giường, Quách Phù trong cơn nóng giận không thể nén lòng được, bèn chộp lấy thanh kiếm Dương Qua để trên đầu giường giáng xuống đầu chàng. Dương Qua thấy thanh kiếm báu chém tới, mà trên giường không còn phương tránh né, nên vội giựt phăng thanh thực nữ kiếm bên hông của Quách Phù đưa lên đỡ. Nhưng thanh kiếm trong tay Quách Phù là vũ khí của "Kiếm ma độc cô cầu bại" năm xưa dùng để tung hoành trên chốn giang hồ nên chém sắt như bùn, bén không thể tưởng tượng được. Còn Thực nữ kiếm tuy cũng là bảo kiếm, nhưng vẫn bị kiếm này chém gãy. Trong lúc giận nóng Quách Phù đã dùng sức quá mạnh và cũng không ngờ thanh kiếm này lợi hại như vậy, nên thu thế không kịp, thanh kiếm chém đứt thanh Thực nữ rồi cắt đứt luôn cánh tay mặt Dương Qua. Nhất kiếm trong cơn nóng giận đã xảy ra một việc tày trời như vậy, Dương Qua phần nộ vô cùng. Quách Phù thấy thế thất phách hồn kinh, vì nàng tự biết đã gây họa lớn không thể cứu vãn được. Chỉ thấy trên vai Dương Qua máu tuôn lai láng, đến ngất lịm đi không còn động đậy nổi, một hồi lâu, Quách Phù bỗng òa lên khóc, rồi ôm mặt đẩy cửa chạy ra. Sau trận kinh hãi, Dương Qua dần dần lấy lại bình tĩnh, đưa tay trái điểm vào huyệt "Kim tinh" bên tay mặt của chàng, rồi xé một mảnh chăn quấn chặt vào vai cho cầm máu, rồi rắc thuốc kim thương vào vết thương, lòng thầm nghĩ: "Nơi này mình không thể ở lại được nữa, phải lập tức ra khỏi thành này, để tìm chỗ dung thân". Nghĩ như vậy, liền gượng ngồi dậy, vịn theo vách tường lần đi mấy bước. Vì người còn ít máu nên mặt mày chàng xây xẩm muốn ngất đi. Cũng lúc ấy nghe Quách Tĩnh hối hả nói:

- Mau, mau! Sao vậy? Máu đã cầm chưa?

Tiếng nói chứa đầy lo lắng. Dương Qua biết, ông đến thăm chàng, trong lòng thầm nghĩ: "Mình đừng để Quách bá phụ gặp mặt thì tốt hơn". Nghĩ rồi hít một hơi dài dưỡng khí để lấy sức rồi chạy thẳng ra ngoài.

Lúc ấy Quách Tĩnh bị thụ thương, trong cơn mê man bỗng thấy con gái ông khóc lóc chạy vào phòng, kể lại nàng đã chặt tay Dương Qua, Quách Tĩnh nghe qua sợ hãi với lấy then cửa dùng làm gậy chống, cố nén sự đau đớn, vội nhúc nhích chạy đến phòng Dương Qua. Chạy chưa đến cửa, thì đã thoáng thấy Dương Qua mình mẩy đầm máu, chạy ra cửa. Dương Qua từ trong phòng xông ra, nhận thấy Quách Tĩnh đang hối hả bước đến. Chàng hít thêm hơi dài nữa, cắn răng chạy thẳng tới cửa phủ tìm một con ngựa cưỡi, cho ngựa tiến về phía cửa thành. Những tướng sĩ thủ thành đã thấy tài nghệ của Dương

Qua giúp Quách Tĩnh thoát nạn ở đầu thành hôm trước, nên không dám cản trở. Chỉ lo mở cửa thành cho chàng ra. Bấy giờ quân Mông Cổ đã thối lui hơn mấy mươi dặm, nhưng chàng vẫn đề phòng không dám đi đường lớn, cứ lựa ngõ hẻm lánh đi. Trong lòng chàng thâm nghĩ:

- Trên thân mình đã trúng nọc độc Tinh hoa nhưng quá hạn không chết, chùng thế này có lẽ y lời thần tăng thiên trúc đã nói, lúc đã hút chất độc trên Băng phách ngân trâm của Lý mạc Thu, tức là lấy độc công độc, thì có thể kéo dài mạng sống. Nhưng đến lúc tái phát khó mà biết trước được vậy bây giờ bị trọng thương, nếu mình đến Chung nam Sơn để tìm Tiểu long Nữ thì chắc không đủ sức chịu thấu! Chẳng lẽ định mệnh khắt khe bắt mình phải vùi thân nơi đất khách này?

Cuộc đời của Dương Qua luôn luôn sống trong cảnh cô độc khổ đau, ngoài những ngày nương nhau sống chung với Tiểu long Nữ trong Cổ mộ, thì cuộc sống đậm ấm sung sướng ấy rất ít. Đến bây giờ mạng chàng đến lúc nguy nan, người thân yêu duy nhất trong đời cũng bỏ ra đi, chỉ còn thân hình tàn tật lưu lạc trên đất khách quê người vô định. Lòng Dương Qua lúc này không biết nghĩ gì nữa bất giác lệ trào ướt đầm trên má. Chàng phủ phục trên lưng ngựa, thân trí mê man chỉ cầu xin đừng để Quách Tĩnh tìm thấy, đừng gặp đại quân Mông Cổ, thì dù có lưu lạc đến phương trời nào cũng được, tình cờ con ngựa lầm đấm đưa chàng đến hoang cốc mà hôm trước chàng đấu võ với anh em họ Võ. Trong màn đêm, mắt nhìn tứ phía đều là cỏ hoang cao tới gối, tất cả đều chìm đắm trong im lặng tịch mịch, chàng đoán biết nơi này không có người tới, bèn ngã lưng xuống đám cỏ mà ngủ...

Bây giờ chàng cố gạt bỏ không suy nghĩ đến việc sinh tử gì nữa, nên đối với thú dữ, rắn độc đều coi như không có. Suốt đêm ấy vết thương đau đớn vô cùng, chàng bị mê ngất, lúc nào không hay...

Sáng hôm sau trở mình thức giấc, chợt thấy cách chỗ chàng nằm không đầy một thước, có hai con rít dài hơn hai thước nằm cứng đờ dưới đất, toàn thân lấm chấm đầy vết bầm, nhìn thấy rất kinh khủng, trên miệng còn dính đầy vết máu đen. Dương Qua giật nảy mình, đứng dậy, chỉ thấy xung quanh hai con rít lớn, lại có một dòng máu khô, lòng thâm nghĩ:

- Như thế này vết thương mình ra máu quá nhiều, nhưng trong máu có chất độc Tinh hoa, nên vô tình đã giết chết hai con rít quá lớn này. Nếu không có máu vết thương ra nhiều, thì mình cũng chết bởi nọc độc hai con rít này nữa.

Chàng gượng cười nói:

- Thật không ngờ giống máu độc của thằng Dương Qua này lại giết chết hai con rít. Miệng nói, nhưng trong lòng chàng chan chứa đau khổ bi thương, nên ngửa mặt lên trời thở một hơi dài. Bỗng nghe trên không "oắc, oắc, oắc" vang lên hai tiếng, Dương Qua nhướng mắt nhìn thì thấy con thần điều ngẩng cổ ưỡn ngực đứng trên đỉnh núi, vóc hình cao hơn một thước rưỡi, trên bộ lông tuy xấu xí, nhưng lại thấy một vẻ uy dũng phi

thường, Dương Qua mừng rỡ, tựa như gặp một người thân, liền kêu lớn:

- Điêu huynh, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.

Thần điêu kêu một tiếng lớn, rồi từ trên núi bay thẳng xuống. Vì thân thể quá nặng nề, đôi cánh quá ngắn nên không bay được, nhưng chạy rất nhanh nhẹn, trong nháy mắt nó đã tới bên mình Dương Qua. Chim điêu thấy chàng mất một cánh tay nên đôi mắt đăm đăm nhìn chàng như dò hỏi.

Dương Qua gượng cười hỏi:

- Điêu huynh, ta đang thọ thương nên đến đây để nương tựa.

Chim điêu nghe chàng nói, nó se sẽ gật đầu rồi xoay mình đi trước, Dương Qua dẫn ngựa theo sau. Đi không được mấy bước, thần điêu bỗng

Nhiên quay đầu lại, bắt thần xòe ra một cánh, đập "bốp" một cái lên lưng ngựa. Cái đập cánh sức mạnh như vũ bão, con ngựa thất kinh hí lên một tiếng, ngã lăn xuống đất chết tươi. Dương Qua gật đầu nói:

- Phải rồi, ta đã đến với điêu huynh, đầu còn phải đi nữa, thì cần chi đến con ngựa này?

Lòng chàng nhận thấy con điêu này như có linh tính, nên cố bước theo sau, nhưng chỉ trong nháy mắt thần điêu đi xa hơn mười trượng, chàng bèn giở khinh công đuổi theo. Chưa đầy một giờ, thì tới thạch động chỗ ngôi mộ của "Kiếm ma độc cô cầu bại". Dương Qua nhìn thấy cái thạch phân, năm xưa đã tung hoành trên giang hồ chưa hề gặp một người xứng đáng làm địch thủ thì võ công thần diệu vô cùng, chỉ xem những hành động của người như vậy thì đủ biết sự tài ba ngạo mạn, khó làm bạn với mọi người nên chung quy cuộc sống phải tới hoang cốc tịch mịch này mà gởi năm xương tàn, rồi rốt cuộc trong sử sách, cũng như truyền thuyết trên giang hồ đều không hề nghe nhắc đến lai lịch và tiếng tăm của người. Mà sao cũng không để lại một cuốn sách võ hay một đệ tử nào để truyền nối võ công tuyệt thế ấy? Thân thể của ông này thật đáng sợ đáng mến. Nhưng tiếc thay thần điêu tuy linh tính, mà không biết nói chuyện thì mình đâu có thể hiểu được sự việc và thân thể của vị tiền bối "Kiếm mà độc cô cầu bại".

Chàng đứng tần ngần trước thạch động một hồi thì thần điêu đã ngậm hai con thỏ đem về. Dương Qua nướng ăn một bữa no nê.

Thời gian thấm thoát trôi qua nhiều ngày, vết thương dần dần cũng đã lành, thân thể từ từ bình phục lại. Mỗi khi nghĩ đến Tiểu long Nữ lòng chàng cảm thấy nhớ nhung khôn tả, từ điệu đi tưởng đứng cho đến tiếng nói giọng cười dường như phảng phất gần đây. Chàng vốn có tính náo động mà cả ngày làm bạn với thần điêu ở trong hoang cốc nên thấy rất cô đơn tịch mịch vô cùng.

© HQD